

ゲームの名は誘拐

เกมลักพาตัว

เมื่อเกมลักพาตัวเริ่มต้น
ความรักก็เดินทางมาถึง

ฮิงาชิโนะ เคโงะ เขียน
ทินภาส พาหะนิชย์ แปล

เกมรักพาดัว ゲームの名は誘拐

อิงชิโนะ เคโงะ เขียน
ทินภาส พาหะนิชย์ แปล

Game no Na wa Yūkai

Copyright © 2002 by Keigo Higashino

Thai translation rights arranged with KOBUNSHA CO., LTD.
through Japan UNI Agency, Inc. and Arika Interrights Agency

พิมพ์ครั้งที่ 1: สิงหาคม 2561
จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไคฟูกุ-ลิท
บริษัท ไคฟูกุ ครีเอเตอร์ จำกัด

เคโงะ, อิงชิโนะ.
เกมรักพาดัว.-- กรุงเทพฯ : ไคฟูกุ ครีเอเตอร์, 2561.
244 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. ทินภาส พาหะนิชย์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-448-007-0

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

ประธานกรรมการบริหาร: จินตนา เถลิ้มชัยกิจ
กรรมการผู้จัดการ: อลิ้น เถลิ้มชัยกิจ
ที่ปรึกษา: วงศ์ศิริ สังขวาสี มียาจิ
บรรณาธิการบริหาร: วรุตม์ ทองเชื้อ
บรรณาธิการพิเศษ: ลัดตรา วรสุมาวรณ์ นิเวบระระ
บรรณาธิการเล่ม: นันทวีชน์ สกกลกุล
กองบรรณาธิการ: ญัฐหทัย นำศิริวิวัฒน์, เกวลี ดวงเด่นงาม
ออกแบบปกฉบับภาษาไทย: เซนีส่า เพ็ญวงษ์
ศิลปินกรรม: Vinussa
พิสูจน์อักษร: ธนภรณ์ ทักใหญ่
ฝ่ายการตลาด: อัครฉวีฐ์ ชุมนน
ฝ่ายขาย: มนูญชยา ศิริวงษ์, อุดร ปัญญาชัย
พิมพ์ที่: บริษัท ธรรมสาร จำกัด
จัดจำหน่ายโดย: สายส่งสุภาพใจ บริษัท บิ๊ก ไทม์ จำกัด
214 ซ. พระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด เขตจอมทอง กทม. 10150
โทรศัพท์: 0-2415-2621, 0-2415-6507

จากใจนักแปล

ก่อนที่จะได้แปล เกมรักพาดัว ผู้แปลได้อ่านผลงานของ ฮิงาชิโนะ เคโงะ มาแล้ว 2 เรื่อง คือ กลลวงซ่อนตาย และพิชรักสังตายเป็นแปลใจเลยที่ทำไม่ผลงานของนักเขียนผู้นี้ถึงเป็นที่ชื่นชอบของนักอ่านชาวไทย สิ่งที่ผู้แปลสัมผัสได้คือความรักที่โอบอุ้มการไขคดีฆาตกรรมเอาไว้ ในเกมรักพาดัว ยังมีประเด็นความรักระหว่างคิริเอทึฟหนุ่มไฟแรงที่จู้ๆ ปลายมาเป็นใจรักพาดัวกับเหยื่อสาวน้อยที่หนีออกจากบ้านเพราะเหตุจำเป็น ความรักครั้งนี้จะลงเอยอย่างไร และอะไรคือปมปริศนาที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังการลักพาดัว เชิญหาคำตอบได้ในเกมรักพาดัวเล่มนี้

สุดท้ายนี้ ขอขอบคุณ คุณอลีน เฉลิมชัยกิจ สำนักพิมพ์ไดฟูกุ-ลิท ที่มอบโอกาสให้ผู้แปลได้ถ่ายทอดผลงานเรื่องนี้ หากมีข้อผิดพลาดประการใด ต้องขออภัยมา ณ ที่นี้

ทินภาส พาหะนิษฐ์

ผู้แปล

คำนำสำนักพิมพ์

ในเกมลวงหลอกที่ลงเล่น มีความจริงใต้หน้ากากซ่อนอยู่...

‘เกมรักพาดัว’ เล่มนี้ สนุก จังหวะการเดินเรื่องอ่านแล้วพอดิบพอดี ครั้งแรกของเล่มเป็นการพาดพิงกันทางความคิดชั้นเชิงและกลเกม ส่วนครึ่งหลังนั้น ความจริงคือคล้ายแบบฝรั่งพู่ไม่ปล่อยเนื้อเยื่อแม้หย่อนนิด แถมมีตลกร้ายพลิกความคาดหมายแบบหน้าหงายตามสไตล์นักเขียนท่านนี้

นอกจากเป็นนิยายขายดีในโลกตะวันออกแล้ว ความสนุกสนานยังนำพา ‘เกมรักพาดัว’ บินสู่ฝั่งยุโรปและอเมริกา เป็นการการันตีความสนุกในระดับสากล

สำหรับแฟนพันธุ์แท้อาจารย์อิงาชิโนะ เคโงะ ไม่ต้องบอกก็รู้ว่า ‘เกมรักพาดัว’ สนุกขนาดไหน เคยมีฉบับแปลไทยครั้งแรกในชื่อ เกมนี้ชื่อลักพาดัว จัดพิมพ์โดย สนพ.เอ็นเธอร์นิวส์ มาแล้วเมื่อเกือบสิบปีก่อน คราวนี้สำนวนแปลใหม่ ลองอ่าน รับรสคำกันอีกครั้ง สนุกไปอีกแบบ สำหรับแฟนคลับรุ่นหน้าใสที่ยังไม่เคยได้อ่าน เล่มนี้ก็ต้องบอกว่า เป็นผลงานสุดคลาสสิกที่นักอ่านผู้รักการสะสมต้องไม่พลาด!

อ.อิงาชิโนะ เคโงะ เป็นนักเขียนที่มีความคิดเฉพาะตัว มองโลกลึกซึ้ง อ่อนโยน มีหัวใจหาญกล้า ซึ่งเราสามารถสัมผัสได้ในงานเขียนทุกเรื่องรวมทั้ง ‘เกมรักพาดัว’ ที่คุณถืออยู่ในมือ

อลีน เอลิมชัยกิจ

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น-ลิท

โตเกียว สิงหาคม 2561

ゲ
ー
ム
の
名
は
誘
拐

ฮิงาชิโนะ เคโงะ

1

ทันที ที่หล่อนเอ่ยปากเรื่องแต่งงาน ผมก็หมดความสนใจในตัวหล่อน ออกอวบอิม ขาเรียวยาว ผิวกระจ่างใสดูไม่ต่างจากชิ้นส่วนของหุ่นโชว์เสื้อผ้า

ผมลุกจากเตียงหลังเสร็จทำหน้าที่ให้หล่อนเห็น สวมกางเกงบ็อกเซอร์ที่ถอดทิ้งไว้ สองกระจกวางผมยู่ให้เข้าทรง

“ทำไมทำหน้าที่แบบนั้นล่ะ” หล่อนชันตัวขึ้นนั่ง เสยผมยาวสลวย พลังพูดต่อว่า “ไม่เห็นต้องแสดงท่าที่รังเกียจจนออกนอกหน้าเลย”

ผมไม่มีอารมณ์ตอบ มองนาฬิกาปลุก อีกห้านาทีจะเปิดมิดชิดเป็นเวลาประจวบเหมาะ ผมปิดสวิทช์เตือนเสียงปลุกที่จะดังขึ้นในอีกห้านาที

“ฉันเองก็อายุตั้งยี่สิบเจ็ดแล้ว” หล่อนยังพูดต่อ “ถามเรื่องนั้นก็ไม่เห็นแปลกเลย”

“บอกแล้วไงว่าผมไม่เคยคิดจะแต่งงาน” ผมพูดท้งๆ ที่ยังหันหลังให้หล่อน

“คุณบอกว่ายังไม่ได้คิดต่างหากละ ไม่ใช่ว่าจะไม่คิดเลยนี่นา”

“งั้นหรือ”

นึกแล้วว่ามันต้องเป็นแบบนี้ แต่พอถูกจับโกหกได้ก็ซึกแข็ง ผมเริ่มวิตพื้นที่ข้างเตียง พยายามรักษาจังหวะและเป่าลมหายใจตอนออกราง

ตรงตามที่เทรนเนอร์สอนไว้

“คุณโกรธฉันหรือ”

ผมไม่ตอบ เพราะกลัวจำไม่ได้ว่าวิดพื้นไปแล้วกี่ครั้ง พอวิดมาถึงครั้งที่ 28, 29, 30 ผมเริ่มรู้สึกทรมาน

“ฉันขอถามหน่อย คุณจะเอาอย่างไรกับฉัน”

ผมหมดแรงเมื่อวิดพื้นถึงครั้งที่ 42 ล้มตัวนอนกับพื้นสอสองขาเข้าไปได้เตียง ทำท่าเตรียมชิทอัพ

“ไม่เอาอะไรทั้งนั้น ผมชอบคุณ อยากกอดก็เลยกอด แค่นั้นเอง”

“แปลว่าไม่เคยคิดจะแต่งงานกับฉันสินะ”

“ก็บอกไปตั้งแต่แรกแล้วว่าผมยังไม่ได้คิดเรื่องนั้น ไม่เคยนึกถึงด้วยซ้ำ ต่างจากคุณ ในอนาคตก็ไม่คิดเหมือนกัน”

“คุณจะบอกว่าไม่ต้องการฉันแล้วใช่ไหม”

“ช่วยไม่ได้ ไปหาผู้ชายคนอื่นที่อยากแต่งงานด้วยเถอะ ผู้หญิงอย่างคุณคงหาได้ไม่ยาก”

“คุณเบื่อฉันแล้วหรือไง”

“ไม่ใช่อย่างนั้น เราคบกันมาแค่สามเดือนเอง แต่เพราะความคิดต่างกัน คงต้องยอมตัดใจ”

หญิงสาวเงยหน้าไป ไม่รู้ว่าหล่อนคิดอะไรอยู่ แต่ด้วยความที่หล่อนหยิ่งในศักดิ์ศรี คงไม่มีทางพูดให้ตัวเองดูไม่ดี ผมเริ่มชิทอัพช่วงที่หล่อนกำลังครุ่นคิด พออายุเกินสามสิบจะอ้วนลงพุงได้ง่าย นี่เป็นกิจวัตรยามเช้าที่ผมขาดไม่ได้

“กลับแล้วนะ” พูดจบหล่อนก็ลงจากเตียง เป็นคำตอบตรงกับที่ผมคิดไว้

ระหว่างที่ผมชิทอัพ หล่อนสวมชุดแซกสีดำ ไม่แต่งหน้าใหม่ เอื้อมมือไปหยิบกระเป๋าถือของตัวเอง

“ฉันจะไม่โทรหาคุณ” หล่อนพูดทิ้งท้ายแล้วเดินออกจากห้องไป

ผมได้ยินเสียงนั้นขณะนอนอยู่ข้างเตียง

หล่อนเป็นผู้หญิงหุ่นดี แต่จำต้องตัดใจ ผมหลงใหลในทรวดทรงของหล่อนก็จริงแต่ไม่เคยคิดจะร่วมชีวิตกับหล่อน แน่แน่นอนว่ามีวิธีที่จะทำให้คบกันยืดโดยแกลังเปรยเรื่องแต่งงานบ้าง พอชักเบื้อเข้าจริง ๆ ค่อยเอ่ยปากขอเลิก แต่วิธีการแบบนั้นไม่เหมาะกับผม มันเป็นความยุ่งยากมากกว่าจะรู้สึกผิดเพราะมีคุณธรรมประจำใจ ที่ผ่านๆ มาผมมีความรักมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน เคยคบกันยืดด้วยการโกหกหรือยอมอ่อนข้อให้ก็มี แต่ผมรู้ซึ่งดีว่าบทสุดท้ายไม่เคยจบลงด้วยดี

ตอนไปอาบน้ำ ขณะโกนหนวดที่อ่างล้างหน้า ผมไม่ได้คิดถึงเรื่องหล่อนแล้ว แต่กลับมีชื่อผู้หญิงสองคนผุดขึ้นมาในหัวแทน คนหนึ่งเป็นนางแบบฝึกหัด อีกคนเป็นสาวออฟฟิศธรรมดา ผมรู้เบอร์มือถือของทั้งคู่แต่ไม่เคยโทรไปหา มีแต่คนที่ เป็นนางแบบโทรมาหาผม ถ้าถามว่าใครตรงสเปกคงเป็นสาวออฟฟิศ แต่ความรู้สึกตอนที่ไปดื่มด้วยกันครั้งก่อนทำทางจะไม่มีหวัง แล้วผมเองก็ไม่ได้คิดที่จะทำทุกวิถีทางให้เธอตกหลุมรักด้วย เพราะเธอไม่ได้ถูกใจขนาดนั้นและที่สำคัญที่สุดคือผมไม่มีเวลา

ผมทอดแสมและไข่ดาว บิงขนมปัง อุ่นซุ้บกระป๋องกินเป็นอาหารเช้า ระยะเวลาตอนนี้ไม่ค่อยได้กินผัก ในตู้เย็นมีกะหล่ำดอกเหลืออยู่ เดี่ยวคืนนี้จะทำราดงาใส่กะหล่ำดอกเยอะๆ

ผมสวมสูทพลาถเปิดคอมพิวเตอร์เพื่อเช็คอีเมล มีอีเมลเรื่องงานหลายฉบับ ที่เหลือมีแต่อีเมลขยะ รวมทั้งอีเมลจากสาวบาร์ที่ไปเที่ยวคราวก่อน ผมลบทิ้งโดยไม่ได้เปิดอ่าน

หลังจากตื่นนอนมาหัวโหม่งกว่าๆ ก็ออกจากห้องพักตอนเก้าโมงเศษ ผมยังบริหารเวลาไม่เก่ง ระยะเวลาจากนี้ถึงสถานีรถไฟใต้ดิน หากเดินจ้ำอ้าวจะใช้เวลาประมาณเจ็ดนาที

บริษัทผมตั้งอยู่ในเขตมินาโตะ ชั้นเก้าและสิบบนอาคารสิบห้าชั้น เป็นที่ทำการของบริษัท ‘ไซเบอร์แพลน’ ผมออกจากลิฟต์ที่ชั้นสิบ

พอไปถึงโต๊ะทำงานก็เห็นกระดาษโน้ตเขียนว่า ‘มาหาที่ห้องด้วย โคะสึเกะ’ แปะอยู่ที่คอมพิวเตอร์จึงวางกระเป๋าแล้วเดินไปตามทางเดิน

ประตูห้องประธานบริษัทเปิดอ้าอยู่ เวลาประตูนี้ปิดจะไม่สามารถเข้าพบท่านประธานได้หากไม่มีธุระเร่งด่วนมากจริงๆ ในทางกลับกันเวลาที่ประตูเปิดอยู่แสดงว่าเข้าพบได้ทุกเมื่อ นี่เป็นนโยบายของโคะสึเกะ

โคะสึเกะกำลังปรึกษาอะไรบางอย่างกับพนักงานหญิง แต่พอเห็นผมเข้าก็รีบพูดตัดบท

“ที่เหลือเธอช่วยจัดการให้ด้วย ยังไงก็ตาม ไม่ใช่ดีไซเนอร์คนนั้นแล้ว” โคะสึเกะสั่งหญิงสาว เธอรับคำก่อนจะเดินออกจากห้องไป และโค้งให้เล็กน้อยตอนสวนกับผม

“ผู้หญิงคนเมื่อก็รับผิดชอบเรื่องการผลิตซอฟต์แวร์เกมใหม่อยู่ใช่ไหมครับ”

“ใช่ เกมมันยุ่งยาก” โคะสึเกะปิดแฟ้มที่วางอยู่บนโต๊ะลง “ปิดประตูให้ที”

ถ้าไม่คุยเรื่องผลกำไรมหาศาลก็มีเรื่องปรึกษาเคร่งเครียดรออยู่แน่ ผมปิดประตูแล้วเดินไปหาเขาที่โต๊ะ

“บริษัทนี้สแกนเนอร์ติดต่อมาแล้ว” ท่านประธานอายุสี่สิบห้าปีเอ่ยขึ้น

“ในที่สุดก็ตัดสินใจแล้วหรือครับ” จิ้งคังต้องนัดประชุมครั้งที่หนึ่งอาทิตย์นี้ผมว่างทุกวัน”

แต่โคะสึเกะยังคงนั่งส่ายหัวทำหน้ามึนอยู่บนเก้าอี้

“ไม่ใช่อย่างนั้น”

“ไม่ใช่เรื่องฮอตโมบิลพาร์คหรือครับ”

“เรื่องนั้นแหละ”

“ฉันหมายความว่าขอเวลาในการตัดสินใจสักหน่อยหรือครับ”

“เปล่า ทางโน้นตัดสินใจแล้ว เพิ่งโทรมาบอกเมื่อก็”

ゲームの名は誘拐

“ถ้าจันอะไรละครับ”

“ยกเลิก”

“หา” ผมเดินเข้าไปใกล้เขาก้าวหนึ่งเพราะไม่เข้าใจความหมายนั้น
ไม่สิ เข้าใจความหมาย เพียงแต่ฟังดูเง่าจนแทบไม่อยากจะเชื่อ

“เขาขอยกเลิก แผนออโตโมบิลพาร์คถือเป็นโมฆะ”

“พูดเป็นเล่น...”

ในใจนึกอยากทำให้โคะสึเกะพูดล้อเล่น แต่สีหน้าเขาทำให้ไม่กล้าคิด
อย่างนั้น ผมรู้สึกว่่าเลือดลมตีขึ้น เหมือนอุณหภูมิร่างกายสูงขึ้นสององศา

“ฉันเองก็ไม่อยากเชื่อ” โคะสึเกะส่ายหัว “มาขอยกเลิกเอาป่านี่”

“หมายความว่ายังไงครับ ช่วยอธิบายเหตุผลให้ฟังหน่อย”

“คืนนี้มีนัดเจอกัน เดี่ยวฉันจะไปสอบถามรายละเอียดมาให้ แต่
ทางโน้นคงแค่อยากแจ้งให้ทราบครั้งสุดท้ายตามระเบียบมากกว่า”

“โมฆะทั้งหมดหรือว่าแค่มีโอกาสน้อยมากครับ”

“โอกาสเป็นศูนย์ ไอเดียเรื่องออโตโมบิลพาร์คถูกไล่ทิ้ง”

ผมกำหมัดขวาทุบลงบนฝ่ามือซ้าย

“ทำมาถึงขั้นนี้แล้ว ทำไม่จู้ๆ...”

“ผู้รับผิดชอบก็กลืนไม่เข้าคายไม่ออกเหมือนกัน”

“ก็แหล่งละ เราต้องทุ่มเทเวลาไปมากมายขนาดไหนเพื่อแผนนั้น...”

“ฝ่ายโน้นรับปากว่าจะออกค่าใช้จ่ายทั้งหมดให้”

“ผมคิดว่าเรื่องเงินไม่น่าใช่ปัญหา”

“มันก็จริง” โคะสึเกะพูดพลางเกาข้างจมูก

ผมเดินล้วงกระเป๋าสองข้างวนไปเวียนมาอยู่หน้าโต๊ะ

“คนที่อยากทำแคมเปญโฆษณายิ่งใหญ่ควบคู่กับเปิดตัวรถใหม่
ของบริษัทนิสเซนมอเตอร์ แล้วใช้โอกาสนี้ส่งเสริมภาพลักษณ์รถยนต์ที่ผลิต
ในประเทศด้วย อยากจัดงานแบบมอเตอร์โชว์ที่ไม่ใช่แค่งานแสดงสินค้า
ธรรมดา และมาขอให้ช่วยระดมความคิดคือฝ่ายนั้นเองไม่ใช่หรือครับ”

“มันก็ใช่”

“เขายังบอกว่าที่มาทาบตามบริษัทระดับกลางอย่างเราไม่พียงบริษัทยักษ์ใหญ่ เพราะคาดหวังไอดีเดียวแปลกใหม่เป็นสิ่งสำคัญ นอกเหนือจากเรื่องงบประมาณ”

“ถูกต้อง”

“แต่พอเอาเข้าจริง แผนเริ่มเป็นรูปเป็นร่างแล้ว เข้าสู่ขั้นตอนอนุมัติกลับถอนตัวเสียเอง เนี่ยหรือครับ นิสเซ ผู้ครองตลาดรถยนต์”

“เอาน่า อย่าเพิ่งโมโหสิ งานที่เธอรับผิดชอบมีแต่งงานที่ต้องแย่งชิงความเป็นที่หนึ่ง ฉันเข้าใจดีว่าเธอเป็นคนไฟแรง แต่ผู้ว่าจ้างหนีไปเองคงทำอะไรไม่ได้ โอกาสหน้าก็ยังมี”

“ถ้าเกิดเรื่องแบบนี้บ่อยๆ ผมคงทนไม่ไหวแน่”

“คนตกที่นั่งลำบากที่สุดคือฉัน ต้องปรับเปลี่ยนแผนธุรกิจใหม่ นิสเซเอ่ยปากว่าจะเตรียมงานชิ้นอื่นให้ แต่คงคาดหวังอะไรมาไม่ได้”

“คงไม่พินให้เราทำโฆษณาที่ใส่ไอดอกอีกล่ะสิท่า การนัดพบครั้งนี้ผมขอเข้าร่วมด้วยได้ไหมครับ”

“อย่าดีกว่า” โคะสึเกะยื่นมือขวาวออกไปเพื่อห้าม “ถ้าเธอไปคงไม่พินมีปากเสียงกับฝ่ายนั้น ถ้าเรายอมถอนตัวเสียตอนนี้เขาจะติดหนี้บุญคุณเรา”

วิธีคิดของโคะสึเกะสมเป็นพ่อค้า ยิ่งทำให้มั่นใจว่าเขาเป็นผู้บริหารไม่ใช่ครีเอทีฟ

ผมถอนหายใจแล้วถามว่า “จะยุบทีมงานใหม่ครับ”

“คงต้องเป็นอย่างนั้น คีนี่ฉันจะส่งอีเมลถึงเธอหลังรู้เหตุผลแล้วให้เธอทำหนังสือแจ้งลูกทีมตามนั้น”

“คงต้องมีคนโมโหเหมือนกับผมแน่ๆ”

“นั่นสินะ” โคะสึเกะไหล่ตลก

วันนั้นผมอยู่บริษัทจนถึงเย็น แต่ไม่มีกะจิตกะใจทำงาน ความสงสัย

ゲームの名は誘拐

ว่า ‘ทำไม’ ยังคุกรุ่นอยู่ในใจ ผมรีบออกจากบริษัท มุ่งหน้าไปยิมเจ้าประจำ
หลังจากถีบจักรยานไปประมาณสี่สิบนาทีจนเหงื่อชุ่มตัว ผมก็
ยังไม่รู้สึกสดชื่น โหมออกกำลังกายกับเครื่องเหมือนประชดชีวิต ซึ่งมี
แต่ทำให้ร่างกายเมื่อยล้า พอออกกำลังกายตามรายการปกติไปได้
เจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์ ผมตัดสินใจไปอาบน้ำ

ตอนที่ออกจากยิม มือถือดังขึ้นพอดี เบอร์โทรที่หน้าจอคุ้นตา
แต่นึกไม่ออก

“ซากุมะหรือ ฉันเอง โคะสึเกะ”

“อ้าว ท่านประธาน คุยกับนิสเซเสร็จแล้วหรือครับ”

“เสร็จแล้ว มีเรื่องอยากคุยกับเธอนิดหน่อย ตอนนี้อยู่รูปบงจิ
มาหาหน่อยได้ไหม”

“ได้ครับ ให้ไปที่ไหนครับ”

“รู้จัก ‘ซาปีเนะ’ ไช้ไหม”

“รู้จักครับ อีกครึ่งชั่วโมงถึงครับ”

หลังวางสาย แท็กซี่ก็ผ่านมาพอดี ผมโบกมือเรียก

‘ซาปีเนะ’ เป็นร้านที่บริษัทผลิตอาหารเสริมเพื่อสุขภาพแห่งหนึ่ง
เปิดขึ้นมาเพื่อลดหย่อนภาษี โคะสึเกะเคยพาผมมาที่นั่นสองสามครั้ง ร้าน
ดูใหญ่โตโอ้อ่า มีสาวบาร์มากมายหลายตา การตกแต่งภายในสีล้วนดูสะอาด
เหมือนขนมเค้กแพนซี แคเห็นก็เซ็งแล้ว ผมคิดเสมอว่าถ้าจ้างผมตกแต่ง
ร้านคงดูมีรสนิยมมากกว่านี้ด้วยบเพียงครึ่งเดียว

พอลงจากแท็กซี่ ผมเดินไปขึ้นลิฟต์ที่ตึกข้างๆ กัน

ทางเข้าร้านมีผู้หญิงชุดดำกับสาวผมทองตัวสูงยืนอยู่ สาวชุดดำ
พูดจาสุภาพมากจนเลี่ยน ส่วนสาวผมทองกล่าวทักทายเป็นภาษาญี่ปุ่น
อย่างตะกุกตะกัก

“ประธานโคะสึเกะคงมาถึงแล้วไช้ไหมครับ”

“ค่ะ มาถึงแล้วค่ะ”

เมื่อเข้าไปข้างในร้านแบ่งเป็นสองฝั่ง ฝั่งซ้ายคือห้องโถง ส่วนฝั่งขวา เป็นที่นั่งตรงเคาน์เตอร์ ผมถูกพาไปทางฝั่งขวา แต่โคะสึเกะไม่ได้นั่งรอ อยู่ตรงเคาน์เตอร์ ลึกเข้าไปด้านในเป็นห้องส่วนตัวสำหรับแขกวีไอพี ความจริงโคะสึเกะไม่ได้เป็นลูกค้าคนสำคัญของที่นี่หรอก คงใช้เส้นสาย ของ ส.ส. ที่รู้จักขอใช้ห้องส่วนตัว เพราะช่วงนี้โคะสึเกะกำลังระดมสมอง วางกลยุทธ์สร้างภาพลักษณ์ให้ ส.ส. ผู้ นั้น

โคะสึเกะนั่งดื่มเฮนเนสซีออนเดอะริคกับสาวบาร์สองคนอยู่ในห้อง พอเห็นผมก็ยกมือขึ้นเล็กน้อย

“ขอโทษที่เรียกให้มาหา”

“ไม่เป็นไรครับ ผมกังวลอยู่เหมือนกัน”

โคะสึเกะพยักหน้ารับคำ

สาวบาร์ถามว่าจะดื่มอะไร ผมเลยตอบไปว่าขอแบบเพียวๆ ใน ห้องวีไอพีมีเคาน์เตอร์ส่วนตัว หล่อนเดินไปหยิบแก้วบรินด์จากที่นั่นแล้ว รินเฮนเนสซีใส่แก้วให้ แต่ผมยังไม่มีอารมณ์ดื่ม

“ขอโทษนะ ผมมีเรื่องอยากคุยกับเขาตามลำพัง”

พอโคะสึเกะพูดจบ สองสาวบาร์ยิ้มเสแสร้งแล้วเดินออกจากห้องไป

“แล้วเป็นไงครับ” ผมลองถาม

“อ้อ รู้เหตุผลคร่าวๆ แล้ว มีมติให้ยกเลิกในที่ประชุมคณะกรรมการ บริหารเมื่อวันก่อน”

“เรื่องนั้นผมรู้แล้ว แต่อยากทราบเหตุผล”

“เหตุผลคือ” โคะสึเกะหมุนแก้วเหล้าจนก้อนน้ำแข็งกระทบกัน “โครงการใหญ่แต่คาดการณ์ผลสำเร็จไม่ได้ ถ้าพูดรวบรัดคงประมาณนั้น”

“ใครเป็นคนตัดสินใจคาดการณ์ไม่ได้ครับ เพราะลองประเมินดูแล้ว ว่ามีผลสำเร็จ ถึงได้สั่งให้ลงมือทำไม่ใช่หรือครับ”

“ถ้าแม้แต่พูดอ้อมค้อมเธอก็ยังไม่ยอมรับ ขอพูดตรงๆ เลย คนที่ คัดค้านแผนออโตโมบิลพาร์คคือ คุณคัตสึระงิที่เข้ารับตำแหน่งรองประธาน

บริษัทคนใหม่”

“คัตสึระจิ ลูกชายประธานกรรมการบริษัท...”

“คุณคัตสึโตชิ คัตสึระจิเป็นคนเสนอให้ทบวงใหม่หมดตั้งแต่ต้น”

“แผนที่เสียเวลาไปตั้งหลายอาทิตย์กว่าจะเป็นรูปเป็นร่างหายวับไป เพราะอารมณ์แปรปรวนของคุณชายของท่านประธานฯ หรือครับ”

“เขาไม่ใช่คุณชายธรรมดา หลังผ่านการฝึกอบรมภาคปฏิบัติในฝ่ายธุรกิจ ฝ่ายขายและฝ่ายโฆษณามาแล้ว ยังได้เรียนรู้กลยุทธ์การตลาดในบริษัทสาขาที่อเมริกาอย่างเต็มที่ เขาได้รับตำแหน่งรองประธานบริษัท ด้วยวัยที่ยังหนุ่มอายุไม่ถึงห้าสิบ คงเพราะเป็นลูกชายท่านประธานฯ แต่มีคนรำลือกันว่าเขามีความรู้ความสามารถพอตัว”

“คืนนี้ คุณโคะสึเกะเจอเขาหรือเปล่าครับ”

“เจอสิ แววดาเจียบคมเหมือนเหยี่ยว แถมยังเป็นเสื้อยืมยาก”
โคะสึเกะดื่มของเหลวในแก้วรวดเดียว คงเพราะอัดอั้นตันใจมาก

“จอมเผด็จการแสนร้ายกาจออกโรงแล้ว” ผมเอื้อมมือไปหยิบแก้ว
ปรันดีเช่นกัน

“คุณคัตสึระจิบอกว่าจะให้โอกาสบริษัทเร่อีกครั้ง”

“หืม” ผมเหลียวมองหน้าประธานหนุ่มขณะที่มือยังถือแก้วอยู่
“ถ้านั้นก็แล้วไป คราวนี้เรามาระดมสมองคิดแผนกันใหม่ให้ไว้ที่ติดกันนะ
ครับ”

“ฉันก็ตั้งใจแบบนั้น แต่ทางโน้นมีเงื่อนไขสองข้อ ข้อแรกให้ใช้การ
แก้ไขปัญหาล้างแวล้อมเป็นแผนนำร่อง ไม่ใช่แค่เรื่องควบคุมไอเสียหรือ
การประหยัดพลังงาน แต่อยากแสดงให้เห็นว่าแม้แต่กระบวนการผลิต
ของนิสเส็กก็ยั้งค้ำจนถึงการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม”

“ฟังดูน่าเบื่อ แล้วเงื่อนไขอีกข้อคืออะไรครับ”

“อ้อ ข้อนั้นแหละ” โคะสึเกะรินเหล้าใส่แก้วตัวเอง ไม่ยอมสบตา

“เงื่อนไขอีกข้อคืออะไรหรือครับ” ผมถามซ้ำ

โคะสึเกะบอกหลังถอนหายใจเบาๆ

“ต้องเปลี่ยนลูกทีมใหม่ โดยเฉพาะให้ถอดซุนซุเกะ ซากุมะหัวหน้าที่ม้อออกไป”

ทันทีที่ได้ยินชื่อตัวเอง ผมชักไม่เข้าใจเรื่องที่คุย ไม่หรอก เพราะได้ยินชื่อตัวเองจึงทำใจยอมรับลำบาก

“ให้ปลดผมออกหรือ”

“คุณคัดสรรชีวิตตรวจสอบการทำงานที่ผ่านๆ มาของเธออย่างละเอียดจนได้ข้อสรุปมาอย่างหนึ่ง ฟังให้ดี นี่ฉันไม่ได้พูดเองนะ แต่เป็นคำพูดของรองประธานคัดสรรใจ”

“บอกมาเถอะครับ”

“เขาบอกว่าวิธีการของคุณซากุมะแปลกใหม่ อาจดึงดูดความสนใจได้ในช่วงระยะเวลาสั้นๆ แต่ยังขาดวิสัยทัศน์กว้างไกล ดูซื่อๆ เข้าใจง่าย แต่ยังไม่เข้าใจคนไม่ออก ความคิดในการสร้างสิ่งที่คล้ายสวนสนุกเพื่อโฆษณาถรุ่นใหม่ไม่ได้แปลกใหม่ กลับรู้สึกว่าเป็นความคิดตื้นเขินด้วยซ้ำไป นิสเสขายรถและมอบความภาคภูมิใจไปด้วย คงไม่มีลูกค้านไหนไปสวนสนุกเพื่อจะได้รับความภาคภูมิใจหรอก คราวหน้าอยากมอบหมายงานให้คนที่มองการณ์ไกล คุณคัดสรรใจพูดแค่นี้แหละ”

ผมยืนตัวแข็งที่อขณะที่มือยังถือแก้วเหล้า ความโกรธและความอับอายสุมเต็มอก ถ้าเอ่ยปากคงต้องร้องเกรี้ยวกราด ขึ้นขยับตัวมีหวังต้องขว้างแก้วทิ้ง

“ฟังไม่ทันตรงไหนหรือเปล่า” โคะสึเกะถาม ผมส่ายหน้า

“สรุปว่าซากุมะแห่งไซเบอร์แพลนไร้ความสามารถ...”

“เขาไม่ได้พูดถึงขนาดนั้น เธอคงไม่เหมาะกับการนโยบายของคุณคัดสรรใจ”

“ก็เหมือนกันแหละครับ คุณคัดสรรใจคงคิดว่าตัวเองเจ๋งที่สุด” ผมดื่มปรันต์ย้อมใจ รสชาติขมบาดคอเคลื่อนจากหลอดอาหารลงสู่กระเพาะ

ゲームの名は誘拐

“ซุงิโมโตะจะมารับช่วงแทนผมหรือครับ”

“คงเป็นอย่างนั้น”

“ซุงิโมโตะคอคอนเสิร์ตเนียนะ” ผมหัวเราะเยาะ หมอนั้นเป็นจอม
ประชดประชันที่เก่งแต่เปลือก

“เรื่องคุยคงมีเท่านี้”

“รับทราบครับ” ผมลุกขึ้นยืน

“ดื่มต่อด้วยกันอีกหน่อยสิ ถ้าเธอจะดื่มเหล้าแก้วลุ่มฉันยีนดีนี่
เป็นเพื่อน”

“อย่าฝืนใจพุดเลยครับ” ผมยกสองมือขึ้นปฏิเสธ

โคะสึกะพยักหน้า พุดจึงมำว่าคงฝืนใจแหละ แล้วเอียงแก้วเหล้า

หลังออกจาก ‘ซาบีเนะ’ ผมยังไม่อยากกลับบ้าน เลยแวะไปบาร์
ที่เคยไปบ่อยๆ เลื่อนั่งที่มุมเคาน์เตอร์ กระดกเบอร์เบินออนเดอะร็อค
แต่ความรู้สึกเหมือนกลืนตะกั่วลงคอกยังไม่จางหายไป อ่านใจคนไม่ออก
ความคิดตื่นเขิน ครวหน้าอยากมอบหมายงานให้คนที่มองการณ์ไกล
คำพุดแต่ละคำที่ได้ยินเมื่อก็ทำให้ตัวผมเสียศูนย์

ไม่ตลกเลย สี่ปีหลังถูกดึงตัวมาจากบริษัทเอเจนซีโฆษณายักษ์ใหญ่
สินค้าที่ผมดูแลในช่วงนั้นไม่มีชิ้นไหนที่ขายไม่ออก ไม่ว่าจะเป็สิ่งของ
เป็นคน เป็นของล้ำค่า หรือเป็นเศษขยะก็ขายมาแล้ว ถือเป็นความ
ภาคภูมิใจของผม อ่านใจคนไม่ออกระอะ มันเป็นไปไม่ได้

ความรู้สึกยังไม่ดีขึ้นแม้แต่น้อย แต่ซึกเริ่มมีนหัว ผมจึงตัดสินใจ
ออกจากร้านนั้นไปที่ถนนเพื่อเรียกแท็กซี่

“จะไปไหนครับ” คนขับถาม

ผมควรบอกว่าไปเมืองคยาบะ เพราะแมนชั่นผมอยู่ที่นั่น แต่
ความคิดแปลกๆ แล่นเข้าสู่ใจผมโดยไม่คาดคิด นี่ละมั้งที่เขาเรียกว่าความคิด
ชั่วร้าย ผมบอกคนขับแท็กซี่ว่า “ไปเด็งเอ็นโซฟุ” แล้วยังพุดเสริมว่า
“คุณหาสน์ประธานกรรมการบริษัทนิสเซมอเตอร์อยู่แถวนั้นโซโหม

“ไปใกล้ๆ แถวนั้นแหละ”

“อ้อ แถวคฤหาสน์หลังใหญ่นั่นหรือครับ” คนขับแท็กซี่รู้จักที่นั่นดี

CONTACT US!

 @DaifukuPub

 www.facebook.com/DaifukuPUB

 www.booktime.co.th

ลุ่มระทึกไปกับการวางแผนปล้นเงินค่าไถ่อย่างแนบเนียน
เพื่อไม่ให้ตำรวจสะกดรอยได้
อีกทั้งห่วงไหวกับความรักรต้องห้าม
ระหว่างโจรลักพาตัวหน้าตาดีกับเหยื่อสาวสวยปริศนา

พิมพ์ใหม่ แปลใหม่ จากที่เคยได้รับการพิมพ์มาแล้วในชื่อ เกมนี้ชื่อลักพาตัว

นิยายสืบสวน

ISBN 978-616-448-007-0

SN 0003

9 786164 480070

230.-

www.booktime.co.th @booktime